

Af *Kjeld Olesen* til indenrigsministeren:

„Vil ministeren give mulighed for, at læger, der aftjener civil værnepligt, beskæftiges med opgaver, der svarer til deres uddannelse?“

Skriftlig begrundelse.

Med den store mangel på læger virker det ejendommeligt, at uddannede læger under den civile værnepligt ikke udstationeres til opgaver af lægelig art: tb-undersøgelser, undersøgelser vedrørende livmoderkræft m. m.

Lighedsprincippet vil stadig gælde, idet der naturligvis skal være tale om de samme økonomiske og andre vilkår som for øvrige civile værnepligtige.

Kjeld Olesen: Det spørgsmål, jeg har stillet, har tidligere været fremme i debatten, og jeg har lagt mærke til, at ministeren har svaret, at man ikke kan ændre praksis for læger, der er civilt værnepligtige, fordi det vil gå ud over lighedsprincippet. Det har jeg lidt svært ved at se, det er bl.a. derfor, jeg spørger.

Jeg er vidende om, at Foreningen af yngre Læger har været i kontakt med Militærnægterforeningen med det formål at sikre en ligestilling for lægerne. Der står jo i lov af 20. maj 1933 nogle bemærkninger om, at der skal være de samme regler inden for forsvaret med hensyn til kvarter, forplejning, lønning osv., også når det drejer sig om civile værnepligtige.

I forsvaret er det jo sådan for læger, at de efter 5 måneder opnår løjtnantsge, og at de får halv faglig anciennitet for virksomheden inden for forsvaret. Det er altså ikke lighed, det er efter min mening det modsatte. Civile værnepligtige er inde i 4 måneder mere end andre værnepligtige, og det synes jeg personlig er rimeligt, men dertil kommer altså, at kolleger, der arbejder i forsvaret, kan gå ind i en egentlig lægevirksomhed og opnå meget store fordele ved det.

Jeg mener, at princippet med, at man udøver en virksomhed i overensstemmelse med sin uddannelse, bl. a. er fastslået i nyordningen, hvorefter nægttere kan blive ulandsfrivillige.

Den egentlige grund til, at jeg stiller spørgsmålet, er, at vi har en ganske kolossal lægemangel, og jeg mener, at der ligger

en lang række opgaver, som sådanne civile værnepligtige læger kan blive sat ind på: tb-undersøgelser, opgaver inden for særforso-gen, fængselsvæsenet, narkomanbehandlingen osv., osv. Jeg mener, der nu er tale om et kraftspild, som vi ikke kan tillade os.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Som bekendt aftjener et stigende antal civile værnepligtige hovedparten af deres værnepligt ved beskæftigelse uden for ministeriets lejre. De værnepligtige bliver især udstationeret til arbejde på sociale og kulturelle institutioner. Efter den praksis, der følges i ministeriet, tillader man alene, at de værnepligtige beskæftiges med arbejdsopgaver, hvis varetagelse ikke forudsætter en bestemt uddannelse. Dette medfører bl. a., at civile værnepligtige ikke beskæftiges med opgaver, der forudsætter deres faglige uddannelse, og for lægers vedkommende altså en lægelig uddannelse. Det er mit indtryk, at langt den overvejende del af de civile værnepligtige finder denne praksis rimeligt begrundet, og man sikrer herved, at alle værnepligtige uanset deres uddannelsesmæssige baggrund har samme muligheder for at komme i betragtning ved fordeling på de forskellige arbejdspladser.

Vi må efter min opfattelse fastholde lighedstanken, der ligger bag vores værnepligtsordning, og det nævnte system harmonerer hermed. Selv om jeg naturligvis har forståelse for den tanke, der ligger bag hr. Kjeld Olesens spørgsmål, finder jeg det med den begrundelse, jeg har fremført, ikke rimeligt at gå ind for at indføre en særordning for de læger, der aftjener værnepligten ved civilt arbejde.

Kjeld Olesen: Jeg lagde mærke til, at ministeren brugte ordet „lighedstanken“. Hvis ministeren skal leve op til lighedstanken, kan jeg kun se, at der er én ting at gøre, og det er at tage kontakt med sin kollega, forsvarsministeren, og bede denne om at ændre den praksis, der i dag gælder inden for forsvaret. Men her kan jeg forudse det svar, indenrigsministeren vil få, nemlig at det vil forsvarsministeren ikke.

Tilbage er så efter min mening den kendsgerning, at der er det stik modsatte af lighed, når det drejer sig om måden, hvorpå man behandler værnepligtige læger. Der er